

Kära bröder och systrar!

Det är med stor glädje och tacksamhet vi idag firar den svenska församlingen i Hamburgs 140-års jubileum. I glädje och tacksamhet ser vi tillbaka på alla de män och kvinnor som har följt Guds kallelse att verka här i Hamburg. Med generositet har de givit av sin tid, sina gåvor, sina tillgångar och sina arbetsinsatser och böner – för att bygga upp levande församling, som i tjänst för Gud och sina medmänniskor har åstadkommit all den historia, den kyrkobyggnad och alla betydelsefulla insatser vi idag firar.

Med tacksamhet och glädje ser vi tillbaka på församlingens betydelse och hur tusentals sjöman, au-pairer, studenter, turister och bofasta svenskar, skandinaver, tyskar och många andra har fått hjälp eller funnit sin hemvist i den svenska församlingen och svenska Gustafs-Adolfskyrkan.

Och vi tackar för alla de män och kvinnor som gått före oss, och vars arv vi nu förvaltar, och som samtidigt är goda exempel för oss.

Man kan inte låta bli att undra över hur det var för prästen L A Olsson när han kom hit 30 augusti 1883 och började sitt arbete och mission bland svenska sjöman, för att hjälpa dem och för att vägleda dem till en gemenskap med Jesus och kyrkan. Det kan inte varit lätt att börja med två tomma händer, att skapa kontakter, att skapa en bönegemenskap och att hitta rutiner och medel för hur arbetet skulle bedrivas.

Även prästen J O Englund, som kom att verka hela 25 år i Hamburg måste omnämnas. Det var under hans tid som Gustaf-Adolfskyrkan byggdes och kunde invigas 1907. Såväl som de omfattande och viktiga insatser som gjordes under kriget. Då Gustaf-Adolfskyrkan mirakulöst klarade sig från att bli utbombad. Och alla de insatser som gjordes under återuppbyggnaden efter kriget.

Inte minst lärarinnan vid svenska skolan mellan 1922-1956, Ragna Nordström, måste omnämnas. För hennes initiativförmåga och omfattande insatser för att hjälpa Hamburgs invånare med kläder och förnödenheter. Och som hon fick ett antal utmärkelser för. Bl.a. Förbundsrepubliken Tysklands förtjänstorden.

Många fler personers insatser, i historien, och idag, skulle kunna omnämnas – som gör att vår församling är den som den är idag.

Vi kan inspireras av denna frimodighet – och se att kyrkan även idag, i en annan tid, skulle behöva mer av denna frimodighet. Förvisningen om att kyrkan har en avgörande betydelse och hon kan hjälpa, även dem som är långt borta, till ett bättre och rikare liv. Och att ett liv i gemenskap med Gud leder en människa och oss alla till ett fullkomligt liv. Att Gud inte står i motsättning till ett gott och rikt liv, utan tvärtom är förutsättningen. Att livet, i grunden är en gåva som är ett stort äventyr, som vilar i vår Faders händer!

Denna utmaning och inspiration – uppmaning och möjlighet möter vi i dagens textläsningar. Hur svarar vi på den kallelse som möter oss när vi ser dem som gått före! De svarare och handlade, hur svarar vi och handlar, vad är vår uppgift och vad kan vi idag göra, etablera, driva som våra efterföljare samlas och firar här om 140 år?

Profeten Hesekiel lovar Israels folk under fångenskapen i Babylon att det ska komma en tid av befrielse, när de får ett nytt hjärta fyllt med en ny Ande. Ett löfte som inte endast handlar om yttre befrielse utan om en inre förnyelse och nytt friskt liv.

Som infrias när den helige Ande utgjuts på pingstdagen och det liv som Jesus vunnit på korset skänks var och en som öppnar sig och tar emot Anden och förnyelse.

Detta är på en gång ett löfte och en möjlighet,
Såväl som en utmaning.

Ett löfte om förnyelse och de gåvor som Anden skänker när vi öppnar upp våra liv för andens närvaro i våra liv.

Men även utmaning att inte låta möjligheten gå oss förbi. Den möjlighet som Jesus beskriver när han konstaterar att han är ljuset som kommit hit i världen, för att ingen som tror på mig skall bli kvar i mörkret!

Detta ljus som så många har funnit när de befunnit sig i nöd, men som är lika sant och närvarande för var och en av oss. Oavsett om vi befinner oss i skyddsrummet under Gustafs-Adolfskyrkan under pågående krig, i en livskris, eller för den som befinner sig vid en höjdpunkt av sitt liv – då allt verkar gå vägen.

Jesus betonar detta eftersom han vet, hur lätt vi missar det inre livets möjlighet. Som är en källa till förnyelse, till växt och till glädje och till ett rikt och mångsidigt liv.

Precis det liv som varje församling, varje altare, varje kyrkobyggnad, finns till för att vara ett tecken på, en plats att odla, ett hoppets hem och ett skydd för den behöver hjälp.

I 140 år har svenska församlingen här i Hamburg fått vara ett sådant hem – en familj av boende och besökande, av svenskar och tyskar, som är döpta in i Guds familj och hus!

Som biskop av Visby, gladde det mig att se att församlingens kyrkklocka är skänkt av gotlänningen Hans Hansson från Lye socken på Gotland, som var verksam under många år här i Hamburg. På den kyrkklockan står det inskrivet, med ord av kyrkoherden Englund,

”Hit gå att undfå det, som dyrast är. Din bästa hjälp mot ondskan här: Vård Guds och Jesu Kristi ord och gåvorna från nådens bord.”

Och idag ber vi för att svenska församlingen sak fortsätta och utföra denna uppgift under mycket lång tid framåt. Och må det leda er alla, och många andra, till det fulla liv som och glädje Jesus lovar och skänker!